

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

ΗΘΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

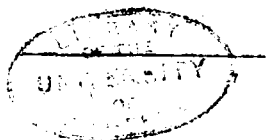
SIVE

G N O M I C I

POETAE GRAECI

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM
FIDEM EMENDAVIT

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

EDITIO NOVA CORRECTA NOTISQUE
ET INDICIBUS AUCTA.

LIPSIÆ,

SUMTIBUS GERR. FLEISCHERI JUN.

1817.

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

LECTORI

S. D.

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK

REGIAE INSCRIPTIONUM

ET HUMANIORUM LITERARUM ACADEMIAE

SOCIUS.

Quum a me Sophoclem iamdudum expectes, miraberis, Lector amice, nec forte moderate feres, libellum tibi obtrudi, qui nihil habet cum illo commune. Sic iam questi sunt ex amicis etiam meis nonnulli, quum necopinantibus illis, longeque alias res meditari me putantibus, prodierunt cura mea aliquantulum expoliti Argonauticorum Poëta, et facetissimus veteris comediae scriptor. Bono animo es: explebitur cum Deo expectatio desiderii tui. Praelum tandem subiit Princeps Tragicorum: excusa iam sunt Scholia omnia, quorum de edendi ratione non ita pridem

a *

sententiae suae participes fecit literatos omnes in Eruditorum Diario Vir morum probitate, integritate vitae, doctrinae elegantia apud bonos omnes maxime commendatus, et supra Impurissimorum scurrarum calumnias et convicia immensum quantum evectus. Perductae sunt item ad finem quatuor Tragoediae; quinta operas exercet. Inceptum opus, quantum per me licebit, non intermittetur; nec tamen ita properabitur, ut festinationis olim poenitendum mihi sit, ne, si quid mihi interea diversum arriserit, animo ut non geram morem. Datum fidem praestitutum me spero; sed videto: in diem certam non promisi; nec a Sophoclis studiosis pigra pelliciendo, argento quemquam circumdixi, quod faciunt hodie nebulones quidam perditissimi, ita ut integrum mihi semper futurum sit, uti legitima exceptione.

Iam vero, quatenus fuerit in vedendo hoc libello ratio consilii mei, paucis docendus es. Poëtarum, quos Gnomicos vocant, editionem accuratam et venustam nullam videram. Veteris sapientiae, Graecaeque elegantiae studiosis gratum me facturum quid putavi, si eis enchiridion

hoc nitidius politiusque ornatum traderem? Theognidem, qui agmen hic ducit, primus in lucem edidit Aldus Manutius; cuius liber instar est veteris apographi, quo ipse usus est. Codicis illius vitium, at in principem editionem, sic ex ea in ceteras omnes permanavit, quod quale sit, cuivis hanc novam cum aliis conferenti statim in oculos incurret. Nempe Theognidis poësis quae superest, non est continuum opus, sed ex fragmentis constat e variis illius hominis elegiis aut poematibus excerptis.*) Illam ad quatuor codices Bibliothecae Regiae contuli, quorum in tribus sententiae fere ad eundem modum distinctae sunt, quo in hoc libello. Singulae vel in capite habent literam maiusculam miniatam, vel litera illa carent, vacuo relicto spatio, ubi peritioris calligraphi manu

[*) Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. p. 164. h. Theognidis reliquias dicit male consarcinatas. Idem ad Xenophont. Memorab. p. 259. sq. Ern.: „Videntur, quae nobis supersunt, Theognidea ex variis Elegiis compilata.“ Quid quod pro Anthologia e variorum poematibus decerpta habuit Heynius ad Homer. II. T. VII. p. 726. „Quae habemus [Theognidea], inquit, sarrago sunt ex pluribus ac diversis poetis; quae tamen ad Cynnium scripta sunt, pro antiquioribus haberi possunt.“]

pingenda erat. Praeterea qui primus far-
raginem illam coagmentavit, Theognideis
versus plurimos immiscuit aliorum aucto-
rum, Tyrtaei, Mimnermi, et maxime So-
lonis. Poterant quidem illi inter Theo-
gnideos relinqui, si Theognis seorsim et
sine ullo comitatu excuderetur; sed quum
adiunctos habeat illos ipsos scriptores,
quorum possessionem invaserat, interdicto
adversus eum agi, tum aequitatis, tum
concinnitatis ratio postulabat; qua de re
in notis dixi.

Insunt huic editioni omnia, quae con-
tinet pars altera editionis Poëtarum mi-
norum Graecorum Radulphi Wintertoni,
Cantabrigiae excusae anno MDCLXXVII.
praeter Orphei, vel nescio cuius id no-
men mentiti, fragmenta tria, quae in Or-
phicorum editione Gesneriana legi satius
visum est, ideoque removenda duxi. Sed
horum in locum Cleanthis pulcherrimum
Hymnum suffeci; insuperque Hesiodi Poë-
ma *ἠθικόν*, si quod aliud, huic collectioni
addidi. Pseudo-Phocylidis carmen ex iis-
dem Regiis codicibus emendavi, qui Theo-
gnidem continent, quorum unus Hesiodum

etiam habet. Alia quaecunque omnia Stobaei Florilegium servavit, ad scriptum codicem Bibliothecae Regiae collata, longe emendatius quam antea in hoc libello exhibentur. Solonis inter veteres Sapientes praestantissimi non pauca solum fragmenta, sed quaecunque ad nostram aetatem pervenerunt et conquiri potuerunt, *) secundis curis limatiora in hanc collectionem intuli. In Comieorum vero sententiis fragmenta aliquot, quorum partem tantum Winter-toni editio exhibet, integra dedi, ex auctoribus qui ea servarunt.

Latinam versionem plerisque horum carminum adiungi solitam, ut tironibus damnosam, doctoribus inutilem, consulto omisi. Ne tamen hic libellus omni utilitatis aut voluptatis fructu careret, quem capere possent qui literis graecis haud fuerunt imbuti, sententias et fragmenta ab Hugone Grotio, aliisque summis viris eleganti carmine latino reddita singulis graecis subieci. Notas addidi breves, criticas fere et graecae lectionis constitutionem spectan-

[*) De Solonis reliquiis nonnulla habet Valckenarius ad Herodot. p. 434.]

tes. *) in Anthologiam sententiarum parallelarum, et graecis, latinisque Poëtis facere perfacile fuisset; sed in utili molè librum onerare molui. Stobaeum adeant et florilegia latinorum Poëtarum, quod, quibet sit versis modis res eadem possit enuntiarè, perpendere amant. Pauca sunt haec, quibus te volebam, Lector iam pice; nec te diutius demorabor. Fruere hac nostra opella, quae si tibi tuisque ota, ut fore confido, erit accepta et utilis; otium mihi tranquillum et diuturnum precare, quod nulli ali rei libentius impendam, quam ut horarum literarum studiis commodem.

Dabam Argentorati 13. Martii 1784.

[*) Hae notae in Argentoratensi editione, ut in omnibus Brunckianis, textum poëtarum sequentes posteriori libri partem conficiunt: cuius ordinis rationem reddit ipse Brunckius in praefatione ad Comichum paulo post editam. Nos commodioris usus gratia singulis versibus, quos quaeque pertinebat, substravimus: id quod lectores meminisse oportet, si ubi in textu editum viderint, quod in notis scriptis, et videtur, post textum iam typis expressum, certe aliquanto post excusis Argentorati, retractatur.]

G N O M I C I

P O E T A E G R A E C I

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΤΥΡΤΑΙΟΥ.

I.

*Τ*εθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντα
 ἄνδρ' ἀγαθόν, περὶ ἧ πατριδί μαρνάμενον·
 τὴν δ' αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πύονας ἀγροῦς
 πτωχεύειν, πάντων ἕστ' ἀνιηρότατον,
 5 πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ, καὶ πατρὶ γέροντι,
 παισὶ τε σὺν μικροῖς, κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
 ἔχθιστος γὰρ τοῖσι μετέσεται, οὓς κεν ἴκηται,
 χρησιμοσύνη τ' εἰκὼν καὶ στυγερῇ πενήτῃ·
 αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
 10 πᾶσα δ' ἀτιμία καὶ κακότης ἔπεται.

TYRTAEI Elegiam I. debemus Lycurgo in oratione
 contra Leocratem, ubi clauditur disticho quod in Elegia
 II. est undecimum commodiore sede, quodque bis hic
 legi inutile visum est. BRUNCK.

7. ἔχθιστος γὰρ τοῖσι. Jo. Taylori emendatio est. Al-
 dus habet ἔχθρὸς γὰρ τοῖσι, claudicante versu. Veram
 nunc lectionem tenere mihi videor. Scribere debuit li-
 brarius, ut mox v. 21.

ἔχθρὸς γὰρ δὴ τοῖσι μετέσεται, οὓς κεν ἴκηται.

BRUNCK.

Suspiciatus eram:

ἔχθρὸς γὰρ τοι τοῖσι μετέσεται, οὓς κεν ἴκηται.

Sed omnem de h. v. litem composuit doctissimi Heinri-
 chii nota in Franckii Callino p. 185.: „Duo contuli
 codices MSS. Orationis Lycurgi, Germanicum unum et
 alterum Italicum, κλειμήλια perrara, ac testor, in utro-
 que clare scriptum esse: ἔχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι κ. τ. λ.“

- εἶθ' οὕτως ἀνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμί ᾠρη
 γίγνεται, οὐτ' αἰδῶς εἰσοπίσω τελέθει.
 θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων
 θνήσκωμεν, ψυχῶν μηκέτι φειδόμενοι,
 15 ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
 μηδὲ φυγῆς αἰσχροῦς ἄρχετε, μηδὲ φόβου.
 ἀλλὰ μίγαν ποιεῖτε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμὸν,
 μηδὲ φιλοφυγεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι.
 τοὺς δὲ παλαιότερους, ὧν οὐκ ἔτι γούνατ' ἐλαφρὰ,
 20 μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺς γεραίους.
 αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο, μετὰ προμάχοισι πεσόντα
 κείσθαι πρόσθε νεῶν ἀνδρα παλαιότερον,
 ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη, πολιὸν τε γένειον,
 θυμὸν ἀποπνεύοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
 25 αἵματόεντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα,
 (αἰσχροῦ τὰ γ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν)
 καὶ χροῦ γυμνωθέντα. νέοισι δὲ πάντ' ἐπίοικεν·
 ὄρα ἄρα τῆς ἤβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχη,
 ἀνδράσι μὲν θηητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸς τε γυναιεῖ,
 30 ζωὸς ἐὼν, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών.

Π.

Ἄλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικῆτου γένος ἐστέ·
 θαρσεῖτ', οὐπω Ζεὺς ἀνίχνα λοξὸν ἔχει.
 μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε,
 ἰθὺς δ' ἐς προμάχους ἀσπίδ' ἀνῆρ ἔχέτω,

28. ἄρα τῆς. ἐρατῆς Valckenarius Diatr. Eurip. p. 293.
 Eodem modo in Mimnermi fragmento ap. Strabon. T.
 V. p. 507. ἄρα τὴν in ἐρατὴν mutavit Wyttenbachius
 Bibl. Crit. I. 2. p. 3a. — τῆς ἤβης ἄνθος ut infra Mi-
 mnermi. I. 4. ἀνθεα τῆς ἤβης.

Elegiam II. servavit Stobaeus Tit. 50. Вукск.

- 5 ἐχθρὰν μὲν φρυγὴν θέμενος, θανάτου δὲ μελαινας
κῆρας, ἴσ' ἀυγαῖσιν ἠέλιου, φίλας.
ἴστε γὰρ ὡς Ἀρεως πολυδακρύου ἔργ' ἀρίθμητα,
εὖ δ' ὄργην ἐδάητ' ἀργαλέου πολέμου·
καὶ πρὸς φευγόντων τε διωκόντων τ' ἐγένεσθε,
10 ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' εἰς κέρρον ἤλασατε.
οἱ μὲν γὰρ τολμῶσι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
εἰς τ' ἀντοσχεδίην καὶ προμάχους ἵεναι,
πανρότεροι θνήσκουσι, σάουσι δὲ λαὸν ὀπίσω·
τρεσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή.
15 οὐδεὶς ἂν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα,
ὄσσο', εἰάν αἰσχρὰ πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ κακῷ.
ἀργαλέον γὰρ ὅπιοςθε μεταφρενόν ἐστι δαΐζειν
ἀνδρὸς φεύγοντος θῆϊω ἐν πολέμῳ.
αἰσχρὸν δ' ἐστι νέκυς κατακείμενος ἐν κονίησι
20 νῶτον ὅπιοςθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐλληλαμένος.
ἀλλὰ τις εὖ διαβὰς μενέτω, ποσὶν ἀμφοτέροισι
στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὁδοῦσι δακῶν,
μηρούς τε, κνήμας τε κάτω, καὶ στέρνα, καὶ ὦμους
ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος·

6. In scripto Stobaeo legitur: κῆρας ἐπ' ἀυγαῖσιν ἠέ-
λιου φίλας. Menda manifesta. Grotius dedit κῆρας ὁμοῦς
ἀυγαῖς —. Minori mutatione veram lectionem certissime
restituit Vir doctus in Miscell. Observ. T. I. p. 128. ἴσα,
ἴσως, ἐπίσης, instar, ceu, aequè. BRUNCK.

9. πρὸς φευγόντων. Sic Stobaei cod. eleganter. Gro-
tius dedit μετὰ φευγόντων. Significat εἶναι πρὸς τινός,
esse a partibus alicuius. BRUNCK.

16. εἰάν αἰσχρὰ. Hanc scripturam requirit metri in-
tegritas. Perperam in libris ἂν αἰσχρὰ. In fine versus
duplicem lectionem praestat codex, κακῷ et κακῶ. Prio-
rem praefero. BRUNCK. Brunckius ἂν pro εἰάν dictum
corripit credidit. Idem aliis visum: sed sunt qui prae-
fracte negent; quo iure, ipsi viderint. Monui de hac
re in Ind. ad Odys. p. 147. Nunc addo ex Antholog.
Palat. T. II. p. 345. n. 74. v. 9. ὄξος ἂν αἰτήσα.

- 25 δεξιτερῆ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος,
 κινεῖτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.
 ἔρδων δ' ὄβριμα ἔργα, διδασκίεσθω πολεμίζεον,
 μηδ' ἐκτός βελέων ἐστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
 ἀλλὰ τις ἔγγυς ἰῶν, αὐτοσχεδὸν ἔγχει μακροῦ
 50 ἢ ξίφει οὐτάζων, δῆϊον ἄνδρ' ἐλέτω·
 καὶ πόδα παρ' ποδὶ θείσ, καὶ ἐπὶ ἀσπίδος ἀσπίδ'
 ἐρείσας,
 ἐν δὲ λόφον τε λόφω, καὶ κυνέην κυνέη,
 καὶ στέρνον στέρνω, πεπλημένους ἀνδρὶ μαχέσθω,
 ἢ ξίφεος κώπην, ἢ δόρυ μακρὸν ἐλών.
 35 ὑμεῖς δ', ὧ γυμνήτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος
 πτώσοντες, μεγάλοις σφάλλετε χειρμαδίοις,
 δούρασί τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτοὺς,
 τοῖσι πανοπλίταις ἔγγυθεν ἰστάμενοι.

III.

Οὐτ' ἂν μνησαίμην, οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην,
 οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαιμοσύνης,
 οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγας τε βίην τε,
 νικῶν δὲ θεῶν Θρηάκιον Βορέην·

33. πεπλημένος. Perperam in libris πεπαλημένος.

BRUNCK.

38. τοῖσι πανοπλίταις ἔγγυθεν ἰστάμενοι. Sic Stobaei
 cod. In Grotii editione πλησίον ἰστάμενοι. BRUNCK.

Elegiam III. servavit itidem Stobaeus Tit. LI. BRUNCK.

1. τιθείμην. Vulgo legitur τιθείην. BRUNCK. Non in-
 frequens harum formarum in libris commutatio. V.
 Valckenar. ad Euripid. Phoen. p. 189. b. Activo non
 offenditur Porsonus citans primos novem huius Elegiae
 versus ad Euripid. Med. v. 542. componensque cum Eu-
 ripideis et Theocriteis. Hic et post Wakefieldus Silv.
 Crit. III. p. 26. tentavit nonnulla, a quibus manum
 vellem abstinuisset.

- 5 οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φηὴν χαριέστερος εἶη,
 πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω βράθιον,
 οὐδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλευτέρος εἶη,
 γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μιλιχόγηρον ἔχοι,
 οὐδ' εἰ πᾶσαι ἔχοι δόξαν, πλὴν θούριδος ἀλκῆς:
 10 οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
 εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὄρων φόνον αἱματοέοντα,
 καὶ δηῖων ὑρέγοιτ' ἐγγύθεν ἰστάμενος.
 ἢ δ' ἀρετῇ, τό γ' ἄριστον ἐν ἀνθρώποισιν ἄεθλον,
 κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέω.
 15 ξυγνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόλῃτ' τε, παντὶ τε δήμῳ;
 ὅς τις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένη
 νωλεμῶς, αἰοχρᾶς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγῃ λάθεται,
 ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,
 θαρσύνῃ δὲ πεσεῖν τὸν πλησίον ἄνδρα παρεστῶς.
 20 οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ.
 αἶψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγος
 τρηχείας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης.
 αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμὸν,
 ἄστνυ τε, καὶ λαοὺς, καὶ πατέρ' εὐκλείδας,
 25 πολλὰ διὰ στέρνοιο, καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοείσεως,
 καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος.
 τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
 ἀργαλίῳ τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις.
 καὶ τύμβος, καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι,
 30 καὶ παίδων παῖδες, καὶ γένος ἐξοπίσω.
 οὐδέποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται, οὐδ' ὄνομ' αὐτοῦ.
 ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ ἑὼν γίγνεται ἀθάνατος,

13. ἢ δ' ἀρετῇ, τό γ' ἄριστον ἐν ἀνθρώποισιν ἄεθλον.
 Sic in scripto: at in impresso Stobaeo, τόδ' ἄεθλον ἐν
 ἀνθρώποισιν ἄριστον. Βρυξελ.

ὄν τιν' ἀριστεύοντα, μένοντά τε, μαρνάμενόν τε
 γῆς πέρι καὶ παίδων, θοῦρος Ἀρης ὀλέσῃ.
 35 ἦν δὲ φύγη μὲν κῆρα τανηλεγέος θανάτοιο,
 νικῆσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος ἔλη,
 πάντες μιν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοί,
 πολλὰ δὲ τερπνὰ παθῶν ἔρχεται εἰς Αἶδην.
 γηράσκων δ' ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν
 40 βλάπτειν οὐτ' αἰδοῦς, οὔτε δίκης ἐθέλει.
 πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι, οἳ τε κατ' αὐτὸν,
 εἴκουσ' ἐκ χῶρης, οἳ τε παλαιότεροι.
 ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἰέσθαι
 πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθιεῖς πόλεμον.

35. Soloece in libris εἰ δὲ φύγη. Ignorarunt librarii constructionem coniunctionum *si* et *ἂν* vel *ἦν*, quas perpetuo commutatas reperias. Saepissime tamen in editoribus culpa transferenda, quod multis exemplis ostendere possem e collatione codicum Oppiani, quam forte ad manus habeo. BRUNCK. Sed v. prolixam disputationem Bastii in Epist. Crit. p. 127. sqq. ed. Lips. et quae ex Schedis Heynianis ad Pindar. Nem. VII. 16. evulgata sunt.

40. βλάπτειν i. q. στερεῖν. Sic etiam Theognis v. 223.
 42. Scr. εἴκουσι χῶρης. Vide ad Theognidem 913.

BRUNCK.

44. πόλεμον. Nuper denuo editum est πόλεμον, „quod nuncie Homericum sit μεθιέναι πόλεμον, — μεθιέναι πόλεμον ne Graecum quidem.“ De usu illo Homericum non repugno: sed μεθιέναι πόλεμον non dicam barbarum. Valckenarius ad Euripid. Phoen. p. 189. b.: „inter alias haec etiam est optimae frugis observatio Rich. Dawes, Miscell. Crit. p. 258, 259. activum μεθήμι accusativo coniungi, medium μεθίμαι cum casu secundo.“ Quod si forte proprium dicas Atticorum poetarum, audi Dammium in Lexico Homericō col. 937. v. μεθήμι: „hoc verbum activum solet habere accusativum, nisi subintelligenda est ellipsis τοῦ τί. medium vero habet genitivum.“ Quamquam h. l. accusativum cedere genitivo facile patior. Iam H. Stephanus dedit: πειράσθω, θυμὸν μὴ μεθιεῖς πόλεμον. paullo aliter ille haec intelligens.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

T Y R T A E I

ELEGIA II.

INTERPRETE H. GROTIŌ

Audite, invicti quando genus Herculis estis:
obstipō nondum Iuppiter est capite.
Ne stantum contra numerum trepidate virorum,
sed parmam primis obiicite agminibus.
Proiiicite ex animo hanc animam, nec lumina Solis
quaerite prae Mortis nocte soporifera:
scitis enim, saevi quam facta illustria Martis,
quam sit bellorum nobilis ille furor,
saepe fugam experti, fugientes saepe secuti:
ô iuvenes, sors vos ista, nec ista latet.
Nam qui consertis clypeorum umbonibus audent
cominus in primos vulnera ferre viros,
saepe minus pereunt, et servant pone sequentes:
at timidis virtus undique disperit.
Nec quisquam fando valeat memorare, malorum
degeneres animos millia quanta premunt.
Turpe etenim trepido fugientem praelia cursu
imbelli dorso vulnera suscipere:
turpe et pulverea stratum tellure cadaver,
cuius ab hostili cuspidē terga rubent.
Sed bene progressus miles pede calcet utroque
tellurem, et labrum dente premat tacito:

crus, latosque humeros, et pectus forte, femurque
ventroso clypeus ferreus orbe tegat:

dextera sed validam summa vi torqueat hastam,
pennata et galeam crista supervolitet.

Discite belligeram faciendo fortiter artem:
munitum scuto tela timere nefas.

Cominus aggrediens, protentam quilibet hastam,
vel gladium, hostili deprimat in latere:

haereat et scutum scuto, stabilisque pedi pes,
tum conus cono, tum galeae galea:

pectora pectoribus coeant: sic ipsius hostis
vel telum manibus prendite, vel capulum.

Tu vero interea veles post scuta latescens,
nec lapidum densis imbribus obruere,

nec cessa iaculis obstantem figere turbam:
te teget armato milite densa cohors.

TYRTAEI ELEGIA III.

INTERPRETE H. GROTIŌ

Non ullo in pretio, non ulla laude notandus,
sive pedis celeris, sive manus pugilis,
sit licet et vasto Cyclosum corpore maior,
et superet cursu Threicium Boream,
tum pulchrae vincat Tithonum munere formae,
divitiis Cinyram, divitiisque Midam,
Tantalidam Pelopem diffuso limite regni,
Adrastum blandi vocibus eloquii,
omnia quin habeat, si desit adorea belli:
quippe usus nullos tempore Martis habet,
qui non intrepidus caedem spectare cruentam,
consertumque hosti gaudet habere pedem.

Hoc vere solidum certamen, et unica virtus
 aeterno iuvenes quae decorat decore.
 Res populi, commune bonum, vir robore praestans,
 immotus primis qui stat in ordinibus,
 oblitusque fugae venit in certamina Martis,
 adiiciens animum, proiiciens animam:
 qui propter stantem generosae mortis amore
 concitat: hunc bello dixeris egregium:
 quem subito hostiles pavitant fugitantque catervae:
 qui belli fluctus arte manuque regit:
 qui, dulcem amittit, sed primus, in agmine vitam:
 magnus honor generi, magnus honor patriae:
 vulnera multa ferens, adversa sed omnia, fosso
 pectore, lorica nec minus, et clypeo.
 Huius ad exequias plorant iuvenesque senesque:
 hunc tota urbs planctu funera prosequitur:
 sed nec honore caret tumulus, sobolesque superstes,
 et sobolis soboles, totaque posteritas:
 semper honos nomenque manent et posthuma fama:
 sub tellure siti gloria morte caret:
 scilicet intrepidum quem stantem et belligerantem
 pro patria et natis Mars ferus abripuit.
 Fugerit at nigrae si longa silentia noctis,
 et spolia e bello victor opima ferat,
 hunc venerata minor colit, hunc et serior aetas:
 sic tumulum multo plenus honore petit:
 cuius honoratam populo nec vocibus ausit
 nec dictis quisquam laedere canitiam:
 assurgunt illi iuvenes, aequaevaue turba:
 assurgunt aevo iam graviore senes.
 Hoc nunc quisque paret virtutis scandere culmen,
 bellum indefesso sollicitans studio.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX POETARUM

QUORUM CARMINA AUT FRAGMENTA HOC
SYNTAGMATE CONTINENTUR.

(Numeri paginas indicant.)

- A.**
Alexis. 255.
Amphis. 256.
Anaxandrides. 256.
Antiphanes. 257.
Apollodorus. 259.
- B.**
- C.**
Callimachus. 192.
Callinus. 87.
Cleanthes. 203.
Clearchus. 281.
Crates. 274.
- D.**
Diodorus. 272.
Diphilus. 260.
- E.**
Eratosthenes. 194.
Eriphus. 278.
Eubulus. 273.
Euenus. 190.
- F.**
- G.**
Gnomae. 300.
- H.**
Hesiodus. 212.
Hipparchus. 274.
- I.**
- L.**
Linus. 184.
- M.**
Menander. 261.
- N.**
Menecrates. 194.
Metrodorus. 196.
Mimnermus. 99.
Monosticha. 300.
- O.**
- P.**
Panyasis. 186.
Pherecrates. 275.
Philemon. 267.
Philippides. 276.
Philippus. 275.
Phocylides. 125.
Phocylides. Pseudonymus.
152.
Posidippus. 195. 278.
Pythagoras. 145.
- Q.**
- R.**
Rhianus. 188.
- S.**
Simonides. 128.
Solon. 104.
Sotades. 276.
- T.**
Theognis. 3.
Timocles. 279.
Tyrtaeus. 89.

INDEX IN NOTAS.

INDEX IN NOTAS.

A.

ααδης. 25.
αβρογατηεις. 152.
αγανόφρων antepaenultima producta. 158. [Cyclicus poeta apud Scholiast. ad Euripid. Orest. v. 392. Barn. χρυσαίην, φύλλοισιν αγαννοϊσι κομοοισαν. Clarissimus Matthiae edidit simpliciter, αγανόσιν.]
αγκυλομητης, *αγκυλομητις*. 214.
αγνοια et *ανοια* confusa. 326.
αγνιναι cum digamma. 231.
αδειατος. 165.
αδρητης. 131.
αδηνης. 131.
 Adiectivum a substantivo structurâ disparatum. 230.
αειδειν. De futuro h. v. 3.
Aeschines orator. 156.
αθανασια. De quantitate h. v. 278. *αθανασια* et *εϑθανασια* confusa. 278.
αθανατος. De quantitate h. v. 278.
αι infinitivorum elisum. 241.

αι et *ε* confusa. 42.
ακίραλοι versus. 71. 231.
ακραης. 239.
Alcathous. 54.
αλεινος, *calidus*. 158.
αλεινος, *vitandus*, *harbarum*. 158. [Libri Barrocciani Scriptura expressa est ex Hesiodi carmine extr. Conf. Callimach. H. in Cerer. 25.]
Alexis. v. infra s. v. *πυλιξ*.
αλλοτε *αλλως* etc. 14. 198.
αλφηστηρ, *αλφηστης*. 216.
αμιν, *αμασσαι*. 229.
αμαξα, *αμαξα*. 59.
αμετροι, *αμετρος*. 164.
αμνητωρ. 129.
αμφι et *ουνεξεν* posita, *εκ παραλληλου*. 169. sq.
αμφω indeclinabile. 159.
αν pro *αν* positum corrigiatur an producatur 91. Conf. not. ad p. 269.
αναγκαιος. 25.
ανακλητωρ. 273.
αναλισκω. De augmento h. v. 274.

Anapaestus in pari sede
versuum iambicorum.

131.

ἀνασχετος. 11.

ἀνδάνειν. De constructione

h. v. 5.

ἀνήρ. De quantitate pae-
nultimae 306.

ἀνοια et ἄγνοια confusa. 526.

ἀνοχτος. 11.

ἀντιπνεῖν ἀνέμοις. 162.

Aoristus sententiam indi-
cans generalem. 227. Au-
ristus mediū passivā si-
gnificatione. 166. [Add.

Leonid. Tar. LXII. 2.

Etiā in Callimachi H. in
ApoII. init. ἐσέταρε vide-
tur positum pro ἐσέστη.]

ἀπάλαμνος, ἀπάλαμος. 24.

215.

ἀπάλαμος. 129.

Apollonius Rhodius. 169. sq.

ἀπονίπτεσθαι. 66.

Ἀργεῖφοντης. 215.

Aristophanes. 148.

ἀρήμενοι. 215.

ἀρότος et ἀροτρον confusa.

76.

ἀροτρον κόρος. 168.

Articulus a substantivo se-
unctus interserto prono-
mine. 56.

ἀρχή καὶ τέλος καὶ μέ-
σον. 3.

αὔτως synizesin passum.

55.

Attractio. 235. [Aliud at-
tractionis genus tetigi in
not. ad Epistol. Pythagor.
p. 360. Orell.]

ἀτρέστον. 170.

ἀτρεῖς. 214.

αἰώνη. 129.

αἰτίς. 214.

αὐτομηγωρ. 129. [Prorsus
geminam est ψευδοπάτηρ

Callimachi. H. in Ceter.

90.]

αὐτός. αὐτός. 27. 47. 62.

αὐτοῦ de persona secunda.

306. 327.

B.

βαδνικήτης. 14.

βαίνειν de coitu. 16.

βασιλῆς. 224.

βιβλίως. 239.

βλάπτειν i. q. στερεῖν. 94.

βοή. ὅσον ἀπό βοῆς ἐνεκα.

170.

βρογος priori productā. 71.

βυβλίως. 239.

Γ.

γαλή 259.

Δ.

Dativi pluralia vocalia qua-
tenus elidatur. 5.

δε in apodosi. 226.

δεικνύειν. 163.

δενός. 9. sq.

δειπνολόγη. 4. 244.

Demonax. v. infra. s. v.

ἐπίρθεος.

Demosthenes. 155. 177.

δεννάζειν. 77.

δέδωκε et πῶθη iuncta. 155.

δὴλαρρον barbarum. 179.

διακρίνειν. 120.

διάκτομος. 215.

διομήτωρ. 129.

δῖος. 225.

δίχα. 9. [Aeschylus Pro-
meth. 935. Br. ὅσον τὸ τ'

ἀρχεν καὶ τὸ δουλεῖν

- ἀγα. Chōsph. 774. Sch.
 alt. ἔγχε τε τῶν λαλημέ-
 νων ἀγα;]
 ἀγρόνθεος. 9.
 δολομήτης, δολομήτης. 214.
 δοραὶ αἰγῶν. 7.
 δούλιος an i. q. δύλιος. 41.
 Dualis pro plurali usurpa-
 tus. 220. Dualis aoristo-
 rum persona III. in — or.
 221.
 δύο, δύο. 325.
 δυσαίς. 259.
 δύσομα. De quantitate h.
 v. 56.
 δύο. v. s. v. δύο.
 δωρεῖν. 216. [Activum iam
 usurpavit Homerus, si
 fides libello de Homeri-
 ca poësi, quem alii tri-
 buunt Plutarcho, alii
 Dionysio Halicarnassen-
 si, p. XL. extr. Barnes.]

E.

- εἶαρ synizesin patitur. 255.
 ἐκροῦ. de persona secundā.
 305. 327.
 ἐβδομάς. eliciendum e prae-
 gresso ἐπτά. 110.
 εἰ cum coniunctivo. 94. 106.
 εἶθε cum infinitivo. 156.
 [Cum Euripideis compa-
 randa Homericā Odys.
 XXIV. 376. sqq. ubi par-
 ticulae optandi αἰ γὰρ
 eadem ratione regunt in-
 finitivum iunctum nomi-
 nativo participii.]
 εἰδίξεν. 145.
 εἶπεν τόπον, ἐκ τόπου. 94.
 εἶναι. Coniunctivus εἶναι,
 εἶς, εἶς. 172. 238. εἶμην.
 18. Ellipsis coniunctivi. 22.
 Ellipsis imperativi. 157.

- [v. Schol. ad Pindari Ol.
 XIV. 21. — Num forte
 haec ellipsis etiam ibi ob-
 tinet, ubi infinitivus cum
 accusativo ἐπιταγματικῶς
 aut ἐντικῶς positus est?]
 εἰσενεν an in scena locum
 habuerit. 308.
 εἶς i. i. q. μόνος. 157.
 εἶς et ἐκ confusa. 274.
 εἰσαείρεσθαι i. q. προσφίρε-
 σθαι. 65.
 εἶσω et εἶσω confusa. 7.
 ἐκ et εἶς confusa. 274.
 ἐκ et εἰ confusa. 25. [Mo-
 nui de hac confusione in
 Melet. p. 69. Satis fre-
 quentem esse, docent no-
 tae Uptoni ad Dionys. Hal.
 de compos. verb. p. 162.
 Lips., Weiskii ad Lon-
 gin. p. 571., Schneideri
 ad Aristotel. H. A. T. III.
 p. 259. T. IV. p. 154. et
 ad Xenophont. Opusc.
 Polit. p. 56., Schleusneri
 Cur. noviss. in Phot. col.
 326., Astii ad Theophr.
 Char. p. 95.]
 ἐκράπελος. 25. [V. not. ad
 Pindari Pyth. IV. 186. ubi
 unice verum puto ἐκρά-
 πελον.]
 Ellipsis verbi finiti e se-
 quente oratione subau-
 diendi. 228. verbi cognati.
 10. sq. 14. verbi rarior.
 42. totius sententiae. 240.
 [Conf. v. 607. Nisi forte
 h. l. plene interpungen-
 dum post λέμῶν, versus-
 que 605. et 606. iungendi
 praecedentibus. Quod si
 probas, versus 603. et
 604. pro parenthesi sunt
 habendi.]
 ἐμβλωτος, ἐμβρωτον. 167.

ἐνδοθεν, ἐνδοθι. 236. 239.
sq. 245.

ἔνεκα, οὐνεκα. Graeci his
particulis licenter usi.
170. [Etiam in ὄθ' οὐνεκα
puto duas particulas idem
significantes ἐκ παραλλή-
λων positas esse. Qua-
propter nōlim cum Lo-
beckio scribere ὀθούνεκα:
quam scripturam tetigi
in not. ad Sophocl. Aiac.
T. I. p. 229. Ex uno So-
phocle (Aiac. I. c.) ὄθ'
οὐνεκα habet H. Step-
hanus Thes. T. I. c. 1204.
H. Poterat citare etiam
ex eiusd. Oed. Col. 855.
Item ex Aeschylō, qui
Prom. 330. ἔγλω ὄ, ὄθ'
οὐνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κρείς.
ubi quae continuo se-
quuntur, πάντων μετα-
σχῶν καὶ τετολημῶν ἐμοί,
dignam animadversione
structuram habent: nam
vis praepositionis μετὰ
pertinet etiam ad sequens
participium τετολημῶν.
Non infrequens hoc
idioma est in verbis cum
praepositione ὄν com-
positis: aliquanto rarius
in verbis compositis cum
aliis praepositionibus. De
illis notavi nonnulla in
Indice ad Gregor. Cor.
p. 1032. quibus hic ac-
cedant sequentia. Eurip-
ides Iphig. T. 668. καὶ
φροσάγηται καὶ προσδι-
ναι δέμης. Etymolog. M.
col. 743. in. συμβαδύνεται
καὶ ὀξύνεται τοῖς ἀρσενι-
κοῖς. ad quem locum Syl-
burgius p. 44. b. c. „sen-
sus est, συμβαδύνεται καὶ

ὀνοξύνεται, praepositio-
ne in utroque comitate
subaudita. Verborum
cum ἔκ compositorum
hoc reperi exemplum.
Homerus Odys. XXII.
56. ὄσσα τοι ἐκπέποιται καὶ
ἐθῆδοται ἐν μεγάροισιν. h.
e. ἐκπέποιται καὶ ἐξεδή-
δοται.]

ἐντολίπεδοι. 31.

ἐντοσίην, ἐντοσίην. 18.

ἐξαπέσας. 147. 155.

ἔγω et εἰσὼ confusa. 7.

ἐπαινεῖν. De forma futuri
h. v. 10. 64. [Utramque
formam frequentatam
finisse, docent verbalia
αἰνετὸς ἐτ' αἰνητὸς: quo-
rum posterius Lexicogra-
phi parum enarrarunt. Pin-
darus Nem. VIII. 66. αἰ-
νέων αἰνητά.]

ἐπαμύσασθαι γῆν. 34.

ἐπεὶ cum coniunctivo. 99.

ἐπεὶ οὐ non semper coa-
lescunt per synizesin. 241.

ἐπεὶ τοι καὶ. 83. [Plato
T. XI. p. 19. Biv. ἐπεὶ
τοίγῃ καὶ ὄρθως ἀπὸ ὁ
θεός εἶπε. Bekkerus de-
dit ἐπεὶ τοι καὶ — II, 3.
p. 424.]

ἐπί. ἐφ' ᾧ γέ, ἐφ' ᾧ γε. 264.

ἐπὶ et περὶ confusa. 179.

Epigramma Megaris reper-
tum. 54.

ἐπιπέειν. 164.

ἐπιπάγην vox non Graeca.

224.

ἐπιπέειν. 136.

ἐπιπέειν. 171.

ἐρατὸς passim corruptum.

90.

ἐργάεσθαι. ἐργάσαιο, ἐργάσ-
σαιο. 214.

ἔρκος ὀδύρων. 110.

Ἐρμείας, Ἐρμείης. 215.
 ἔστε et εὔτε confusa. 31. [v. not. ad Dionys. Halic. de comp. verb. p. 308.]
 ἕτερος. τοῦτερον etc. 135.
 ἔτος an digamma habuerit. 219.
 εὔ et ἐκ confusa. v. ἐκ.
 εὔαῆς. 239.
 εὐθανασία. 278. sq. εὐθανασία et ἀθανασία confusa. 278.
 εὐθύ, εὐθύς. 154.
 Euripides. 5. 7. 88. 156. 168.
 εὔτε et ἔστε confusa. v. ἔστε.
 Eutecnius. 226.
 εὐτράπελος. 25.
 ἐφίσησθαι γαῖαν. 34.
 ἐφικνίσθαι. 235.
 ἔχων pro ὦν. 136.

Z.

Zephyrῆ primâ productâ.
 71.

H.

η correptum. 152.
 ἠβιώω. 60. 243.
 ἦθεα. 222. [Illic cur τε omitti oporteat, causa non alia videtur habenda esse quam digamma. V. Heynius ad Hom. Il. T. VII. p. 754. qui „In Hesiodo“ inquit „aliquot locis est emendandum“. Quod si verum est, v. 121. corrigas: ἀνθρώποις κατὰ ἦθεα. Vid. Hom. Odys. XIV. 411. Et conf. not. ad p. 236. et 243.]

Herodotus. 33.
 Hesiodus. 134. 241. v. supra s. v. Ellipsis. item s. v. ἦθεα. item infra s. v. μεμνημένος.
 Hesychius. 12. 25. 131. 179.

Θ.

Θαλία. 159.
 Theognis. v. infra s. v. μελεδῶνας.
 Theognidis patria. 54.
 Θροφόνη. 4.
 Θνήσκειν. τεθνάσαι. 15. [τεθνάσαι, mediâ productâ, legitur in Aeschyl. Agam. 547. Schütz.]
 Θνητός, mortuus. 164.
 Thucydides. 17.

I.

ι dativi elisum. 110.
 Iamblichus. 163.
 ἱελος. 225.
 Infinitivorum futuri temporis usus Graecae linguae proprius. 16. sq. [Xenophon Anab. II, 4. 19. οἷς οὐκ ἀκόλουθα εἶη τὸ ἐπιθίσθαι καὶ λῆσαι τὴν γέφυραν. Schneiders: „Ita margo Steph. cum libro Brodaeii habet pro vulgato τὸ τε ἐπιθίσθαι καὶ τὸ λύσαι.“ Vulgatum hoc me quidem non offendit. — Schol. ad Pind. Nem. VII. 141. δύνασαι — ἀπαλλάξαι.]
 ἰση. 221.
 ἰσημι cum digamma. 215. 248.

ἴσος, ἴσος. 50. ἴσος et οἶος κωλύειν i. q. κολάζειν.
confusa. 226. 171.
ἴσως, pariter. 20.

Κ.

Caesurae vis ad producendum. 27.

καθικνωῖσθαι. 233.

καὶ γὰρ postpositum. 49.

καὶ et οἶς confusa. 39.

καινός. αἰεὶ τι καινόν etc. 279.

κακίλοτος. 326.

Callimachus, v. supra s. v. Abristus.

καλός. De quantitate h. v. 311.

κατατιθέναι, κατατίθεσθαι. 52.

κατοπάζειν. 226.

κεκοροσάμενος. 213.

κένθμι. 21. sq.

κένθος. 21.

κεφαλήφι, κεφαλῆφι. 237.

Κηρινθος. 60.

κήρυξ, κήρυξ. 215. sq.

κίχων. De quantitate h. v. 137.

κλητήρ. 273. sq.

Coronae convivales. 66.

κόρος ἄροσην. 168.

Corporis humani dissectio. 160.

κοῦρα. 180. [Callimach. H. in Dian. v. 72.]

κόχλος, ἦ. 179.

κρείσσων, κρείσσων. 46.

κτάσθαι passivā significatione. 145. sq.

κυνός. 223.

κυνός. 223.

κίλιξ subaudiendum. 38.

[Num in Alexidis fragm. I. v. 5. scribendum τὰς

ἀσπάρτους κίνομεν?]

κέρτα. v. infra s. v. μελεδῶναι.

Λ.

λανθάνειν. ληλησμένος, ληλασμένος. 187. [Epicam formam Panyasidi dudum reddiderant H. Stephanus et Winter-tonus, quos secutus est Gaisfordus.]

λείπειν. De aoristo I. h. v. 148.

Λ βῆ αἰεὶ τι καινόν etc. 279.

Liquidae pronuntiando geminantur. 134.

λιτουργός. 129.

Longinus. 88.

Lycurgus orator. 89.

λυμναίεσθαι. De constructione h. v. 318.

λωβᾶν. 155.

Μ.

Magnetismus animalis. 108.

μάκαρς. 109.

μεγακλήτης. 14.

Megara. 54.

μεθίεναι, μεθίσθαι. 94.

μελεδῶναι, μελεδῶνες. 215.

[Etiam in Theognid. v. 865. malim μελεδῶνας. item in fragmento Cypriorum, quod Bekkerus ad illum versum citavit.]

μελετᾶν τινος. 226. [V.

Schol. ad Pindari Ol. VI.

61. et XIV. 26. Nem.

VI. 91. et VIII. 32. Isthm.

V. 36.]

μεμνημένος. Usus huius

participii, eiusque abso-

lute positi, solennis est

in formulis imperandi.
V. Hesiod. 592. (ubi præstat quod al. habent, *ὄρα ἔργα.*) 584. 656. 673. Plene idem 273. sq. *ἀλλὰ σὺ γ' ἡμετέρας μεμνημένος αἰὲν ἐρετῆς ἐργάζεαι.* Abundanter Aeschylus Choëph. 676. sq. Schütz. alt. *πρὸς τοὺς τεύοντας πανθίκως μεμνημένος τεθνεῶντ' Ὀρέστην εἰπέ· μηδαμῶς λάθῃ.* Hunc quoque usum iam in Homericæ poësi reperias. v. Il. V. 263. XIX. 153.

μεταδιδοῖαι. 62.

μετίχων. 62.

μέτρον. κατὰ μέτρον. 154.

μη vetans cum imperativo aoristi. 155. [Aeschylus Prom. 352. Br. *μηδέ σοι μελησάτω.*] cum coniunctivo presentis. 156. 158. cum futuro. 318. [Aeschylus S. c. Th. 252. Br. *μηδὲν κόνδ' ἐρεῖς.*]

μητρομήτωρ. 129.

μητροπάτωρ. 129.

μικρός et *ὀλίγος* confusa. 316.

Minnermus. 90.

μοῖραν absolute usurpatum. 154.

μόνος i. q. *εἷς.* 212. *μόνος [τῶν], ὅσα* etc. 203.

N.

n paragoricum. 5. 9. 19. 21. 65. 107.

ναῖς. νέα monosyllabum. 248.

νεόφρων. 187.

Neutra adiectivorum. 19. 59. 48. 59.

νήφρων, νήφρονος. 47.

Nominativus cum infinitivo

loco imperativi posito. 58. 169. [Aeschyl. Prom. 711. sq. *οἷς μὴ πελάζειν, ἀλλ' ἀλιετόνοισι πῶδας χροίπτουσα βαχίαιον ἐκπεραὴν χθόνα.* Vid. Hesiod. Op. 742. 746. Naumach. 32. et sic sæpissimè. Alibi accusativus ponitur, v. c. Hesiod. Op. 751.] Nominativus cum infinitivo loco optativi posito. 156. [Usus illius infinitivorum quam dedi explicationem in notis ad L. Bos. Ellipa. p. 620., eam explodit Hermannus in commentatione de ellipsi et pleonasmò in Gr. l. p. 131. sq. Sed in illa disputatione viro egregio, ut sumus homines, humani quid accidisse, facile suspicaberis, si contuleris quae, cum meis illis amicissime conspirantia, adnotavit ad Viger. p. 733. sq. ed. I. p. 745. ed. II. Add. I. I. H. Nastii lihell. *Ueber Homers Sprache* p. 25. Conf. tamen quae notavi supra s. v. *εἶναι.*]

νόμος, cantilena, fabula. 25. *νύμφα.* 180. [Callimach. H. in Del. 215.]

νώνυμος, νώνυμος. 219.

Ξενοδόχος, ξενοδόχος, ξενοδόχος. 318. 39.

Xenophon. 17. 88. 155. V. etiam supra s. v. Infinitivorum etc.

O.

ὄ, ἦ, τό. Usus articuli insolens. 48.

ὄδε, ὄ δέ. 222. 224. 225. 237. 243. 247.

ὄθ' οὐρέα. v. supra s. ἐνεα.

οἴκρος. 131.

οἴκος etc. cum digamma. 241.

οἶος et ἰοος confusa. 126.

ὀλιγός et μικρός confusa. 316.

Homerus. 99. 241.

ὀμῶς. 8. una cum. 22.

Oxytonorum apostrophum passorum recta tonosis. 72.

ὀπάζειν. 226.

Oppianus. 195.

Opiativi usus in interrogationibus sine ἄν. 195. cum ἄν. ibid.

ὀρη et ὀρητή confusa. 19. 225.

ὀρητή et ὀρητή confusa. 19. 225.

ὀρνε. De quantitate h. v. 162.

ὀρνη, ὀρνη. 70. [Schol. ad Pindari Ol. I. 115.

ὀρνη, ἢ νύξ, βαρτόνωδ-
ὀρνη δὲ νύξ, ἀπὸ τοῦ
σκοτεινῆ, ἐπιθετικῶς, ὁξυ-
νεταί.]

ὄς, ubi expectes εἴ τις. 186.

[Cum Platonis loco compara hunc Xenophontis Oecon. IV. 19. Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο ἡγοῦμαι μέγα τεκμηρίον ἀρχόντος ἀρετῆς εἶναι, ὃ ἂν ἐόντες ἐπονται, καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς παραμένειν ἐθίλων.]

ὄσος, ὄσα etc. relatum ad κα etc. 192. sq. [Hesiodus Fragm. p. 445. Loesn.

ὄσσοι ἔσαν μύριαι — τοὺς ἄνδρας ποιήσῃ. In notissimo Sardanapali epigrammate alii habent τὰυτ' ἔχω, ὄσα ἔφαγον — alii τὸσσο' ἔχω, ὄσα ἔφαγον —.]

ὄτε c. coniunct. 99.
οἰδμή, οἰδμή. 8.
οἰρέα. v. supra s. ἐνεα.
οἶτος καὶ ταῦτα, καὶ ταῦτα μέντοι. 272. sq.

ὄχι saepe oblitteratum, 307.

ὄρις priori producta. 71.

ὄρρα γ. 65.

II.

παρ' καιρον et παρὰ καιρόν. 316.

παρὰρρίβειν. 33.

παριδεῖν et περιδεῖν confusa. 328.

pariter. 22.

παρόνομος, πάρομος. 18.

Participia ubi naturam induerunt nominum, inclinationis modum mutant. 47.

πάσασθαι. 13.

πάσχειν. ἦν τι πάθω etc. 88.

πατρομητωρ. 129.

πατροπάτωρ. 129.

περὶ. 327.

πενδόν. 327.

περίδομος. 45.

περιδεῖν et παριδεῖν confusa. 328.

περιρρίπειν. 132.

Pindarus. v. supra s. v.

ἐκτραπέλος.

πιστός. 24.

πλατ. 148. 169. 186.

πλήθ. τί πλῆθον et το πλῆθον

confusa. 125.

Pleonasmi. 27. sq. 172.

πλοκαμητός. 171.

ποικιλομήτης, ποικιλόμητις.
214.

ποικίλος. 45.

πολυγηθής. 240.

πολυγρόνιος. 191.

πόυ. πολλάκι που, αεί που.
177.

Praepositionum usus in eodem loco variatus ad idem significandum. 203.

προμήτωρ. 129.

προπάτωρ. 129.

Pronominum formae plenae et encliticae. 3. **Pronominis relativi syntaxis idiomatica.** 64. sq.

πρός τινος εἶναι. 91.

πρῶτος καὶ τελευταῖος καὶ μέσος. etc. 3.

πυκάζειν. πυκάζας, πυκάζσας. 237.

πῶλος passim latet corruptum. 163.

P.

παῖνος. 4.

πίπτειν, ῥίπτειν. 15.

Σ.

Σαλαμιναφίτης, Σαλαμινόφης. 113.

σημῶς, σιγηδός. 324.

Σικελικός et Σικελός confusa. 55.

Simonides. v. infra s. v. τίσιονρα. 7.

Σίονρος. De quantitate h. v. 40.

σπάπτειν διέλλη etc. 165. sq.

σπῶρος priori producta. 71. 187.

Socrates an aliquid scripserit. 277.

Socraticus scriptor Eryxiae. 273.

Socraticus scriptor de lege. 273.

Sophocles. g. 170. [Posteriorem Sophoclis locum quod negavi mutandum esse, nolim ita intelligi, ac si etiam forma scripturae antiquae mihi probetur. Scilicet scribendum σοῖνεκα, quemadmodum scribimus τοῖνεκα.]

Sotades. 277. sq.

Sotadicum metrum. 277.

σπ. Ante has litteras an brevis corripitur. 131.

σποδιός. 131.

Strabo. 90.

Suidas. v. infra s. v. ὑπερθεός.

T.

ταμῖον, ταμῖον. 324.

ταπης. De quantitate h. v. 76.

τᾶρα. 15.

τὲ non praepositur voculo ad quod refertur. 73. [Ne quis mihi opponat locutiones bimembres ellipticas, membris per τὲ alteramque copulam iunctis, ubi vox quam sequitur τὲ in priori membro, in posteriori ad alteram copulam subaudienda est. Quarum locutionum ratio cum viros graece perdoctos passim fugerit, aliquot exempla rei ceteroqui per vulgatissimae expromam. Plato T. XI. p. 8. Bip.

σοφίας τῆς τε σεαντοῦ καὶ τῶν νῦν ἀνθρώπων. Plena locutio est: σοφίας τῆς τε σεαντοῦ καὶ τῆς τῶν νῦν ἀνθρώπων. Ut multum falleretur, si quis copulam τὲ ad σεαντοῦ referens praepositam voci suae diceret. Itaque non opus erat, ut in Philemonis fragm. XI. v. 7. Brunckius alterum articulum insereret (not. p. 270.). Panyasis fragm. I. v. 4. ὅς τ' ἐν δαίτῃ καὶ ἐν πολέμῳ —. Quis hinc tam parum sit λογικός, ut dicat τὲ pertinere ad ἐν δαίτῃ habeatque hoc pro exemplo copulae praepositae? Immo plena oratio est: ὅς τ' ἐν δαίτῃ καὶ ὅς ἐν πολέμῳ —. Eodem modo Aeschylus Prom. 489. sq. οἵτινες τε δεξιοὶ φύσιν, ἐνώνυμοί τε. pro καὶ οἵτινες ἐνώνυμοι. Pindarus Nem. I. 46. εὐ τε παθεῖν καὶ ἀκούσαι. plene: εὐ τε παθεῖν καὶ εὐ ἀκούσαι. Plato T. XI. p. 55. ὅτι τε οἶσθα —, καὶ ἐπιτετήδευκας —. plene: — καὶ ὅτι ἐπιτετήδευκας. Aeschylus S. c. Th. 1075. sq. Br. ὡς περ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον —. plene: — καὶ ὡς περ τ. δ. Nullarum autem partium orationis frequentiores sunt huiusmodi ellipses, quam praepositionum. Plato T. V. p. 286. ἐν τε πλοίοις καὶ ναυαί. p. 293. ἐκ τε — τοῦ Πειραιέως καὶ τοῦ ἄστεος. plene: ἐκ ἐν ναυαί. et: καὶ ἐκ τοῦ ἄστεος. Add. not. p. 236.

ubi quod scripsi de Brunckio, fortasse scripsi paullo calidius. In Simonidis quidem loco vir celeberrimus verissime monuit copulam τὲ referendam esse ad vocem sequentem ideoque mutandum ordinem verborum: nam duo illa epitheta sunt unius eiusdemque ὄνου. Sed ubi de rebus agitur diversis, talis copulae positura talesque praepositionum ellipses toties occurrunt, ut qui exemplorum huius idiomatis numerum inire velit, non minus ineptus sit, quam qui instituat numerare arenas.]

τελευτήν. v. τέρμα.

τέρμα, postremo. 164. [Iam Hoogeveenus ad Viger. p. 145. cum vulgari τέλος comparavit. Addo, item rarum, τελευτήν. Pindarus Nem. XI. 21. καὶ τελευτὰν ἀπάντων γῆν ἐπιεσόμηνος.]

τιθέναι, τίθεσθαι. 92.

τινεῖν, τίννοσθαι, τίννοσθαι. 29. 248.

τρέπεσθαι ἐπὶ τι, πρὸς τι. 30.

τρίβειν. 33.

τροφή et τροφή confusa. 157.

τροφῆν. De quantitate h. v. 162.

Tyrtaeus. 63.

T.

ὑγεία, ὑγίεια. 324. 325. 326.

ὑπάγειν. 62.

ὑπερθεῖν c. genit. 237.

ἑπέροθεος. H. Stephanus Ind. in Thes. P. II. c. 140. C.: „ἑπέροθεον, Quod est supra nomen divinum, vel numinis voluntatem.“ nullo huius adiectivi auctore citato. Robertus Constantinus cum aliis Lexicographis, item sine auctore: „ἑπέροθεον, ἑπέρο τοῦ θεοῦ, ἢ τὴν τοῦ θεοῦ γνώμην, praeter numinis voluntatem.“ Omnes secuti sunt Hesychium aut Suidam. Sed in Hesychio recte monuit V. D. pro ἑπέροθεον legendum esse ἑπέρο θεῶν: eodemque modo in Suida corrigendum est. Praeterea in Demonactis versu, qui est Brunckio in Monostichis v. 202., cum pro ἑπέροθεα e Stobaeo editum sit ἑπέρο θεοῦ, facile intelligitur, fidem huius adiectivi admodum dubiam esse. Schneiderus versus edidit turpiter liantem: Θνητὸς περὶ κωῶς μὴ φρονεῖ ἑπέροθεα. ἑπεροθεῖα. 53.

Φ.

φαίνειν. φανείη, φανήη. 252. 213.
Philemon. v. supra s. v. τὸ φοῖνιξ. 4. φοῖνιξ an φοῖνιξ 215. sq.

X.

χαιτήεις. 152.
χαιτῶεις an graecum sit. 152
χαλεφθεῖς etc. 15.
χάριν ἕνεκα posita ἐκ παρὰ ἁλλήλων. 169. sq.
Chasmodiae osores. 108.
χέρνιψ. 66.
χρυσέην, χρυσῆν. 215.
χωρίζων. 9.
χωρίς. 9.

Ψ.

ψυδρός. 11. sq.
ψυδρός. 11. sq.

Ω.

ω correptum. 152. 156.
ω et ου per synizesin coalescunt. 50.
ὦν. 131. 153.

Pag. 20. not. ad v. 218/ lin. 2. πόν. leg. πόνον.

